

Хто я?

Хто мої люди?

І до чого я належу?

Клер Ральфс

З Клер можна зв'язатися через Dulwich Centre Publications

Я хочу визнати, що я на Землі Каурна (Народ Каурна є традиційним охоронцем землі, на якій зараз стоїть місто Аделаїда. В Австралії стає звичаєм на знак поваги визнавати корінні австралійські народи землі перед виступом на офіційному заході, наприклад конференції) і що я виступаю в присутності багатьох корінних жителів і представників інших культур.

Коли мене попросили поговорити про духовність, мені довелося глибоко задуматися про своє ставлення до віри та вірувань. Мені, як білій жінці-лесбійці середнього класу, довелося подумати про те, яке місце в моєму житті займає духовність. Здається, я тут, щоб сказати, що духовність, віра та переконання займають значну частину мого життя, незважаючи на мою відсутність участі в організованій чи певній релігії.

Я – донька двох колишніх учасників Армії порятунку. Їхній шлюб був можливістю для обох моїх батьків втекти від обмежень і правил Армії порятунку. Вони зробили коротку спробу наполягти, щоб їхні діти пішли до місцевої недільної школи, але я була четвертою дитиною, і коли я досягла достатнього віку для відвідування, вони залишили проєкт. Отже, я не навчена релігії християнства або будь-якій іншій релігії.

Я є продуктом секулярного капіталістичного суспільства, яке перетворило ритуали та духовність на оргію споживацтва та комерціалізму. Знайти свій шлях до духовності в цьому контексті непросто.

Відсутність організованої релігії легко замінюється Богом грошей з його щоденними та щотижневими споживчими ритуалами. Ритейл-терапія широко практикується як ефективний засіб від усіляких сучасних недуг. Однак її переваги, як правило, короткочасні, і зазвичай потрібні постійні експедиції по магазинах. Це, як правило, призводить до небажаних побічних ефектів, таких як борги та непотрібне сміття, яке, як ми думали, нам потрібно. Я виявила, що храм споживання – дуже привабливий, але рідко приносить справжнє задоволення.

Через труднощі з боку корінних жінок я змогла дослідити більш задовільні стратегії створення ритуалу та сенсу свого життя. Альтернативи безперервному споживанню як способу сприйняття навколишнього світу привели мене до відносин приналежності до моєї спільноти та середовища, в якому я живу. І завдяки цій належності, віра, мета та сенс змогли розкритися для мене. Цей сенс чи мета не є фіксованим чи остаточним, але це основа, фундамент, з якого я зростаю, живу і зрештою помру.

Початок цієї подорожі поклав серію запитань, які поставили мені жінки Каурни на початку 1980-х. Ці запитання були: «Хто ти? Хто ваші люди? А до чого ти належиш?». Ці питання глибоко вплинули на мене. Очевидна відповідь: біла лесбійка середнього класу, четверта дитина, народжена в Мельбурні, здавалася дуже поверхневою. Але, по правді кажучи, тоді я не могла визначити більше.

Перше, що я почала розуміти та відповідати, це те, що я була орендаркою в Австралії. Я живу тут і насолоджуюся її красою, свободою, її величезним небом і її багатством, і я роблю все це на землі аборигенів. Я орендарка.

Усвідомлення цього справді допомогло моєму відчуттю причетності. Я добре розуміла, як бути хорошою та шанобливою орендаркою. Обов'язки та вимоги «сплати орендної плати» ідеально відповідали

моїм культурним рамкам. Як я вже говорила раніше, храм споживання знає багато про оплату рахунків.

Це визнання мого зв'язку з цією землею як орендарки стало важливим місцем для розвитку мого розуміння себе та своєї культурної спадщини. Важливим елементом цього раннього навчання була здатність розрізняти мою особисту спадщину, що є моєю колективною культурною спадщиною, а що є культурною спадщиною когось іншого. Ці відмінності добре послужили мені в побудові шанобливих стосунків, спрямованих на шанування вірувань і ритуалів, які виходять за межі мого досвіду.

Це стосується вивчення інших культур. Вивчення інших культур і релігій, а не присвоєння або сувенирування інших культур також було центральним уроком у цій подорожі. Це нелегкий урок, коли я маю колективну культурну спадщину століть вторгнення та привласнення цілого ряду різних культур. Регулярне помічання того, звідки беруться ритуали, допомагає мені шанувати традиції, які сформували мене, а також залучає мене до стосунків з іншими людьми в будь-якому часі і контексті.

Створення ритуалів, які сприяють спілкуванню, допомагає мені відповісти на питання: хто я? Хто мої люди? А до чого я належу?

Те, що я зараз можу сказати про себе, дуже відрізняється від того, коли мені вперше поставили ці запитання сімнадцять років тому. Я знаю набагато більше про свою лесбійську спадщину, про світ мовчання, таємних кодів і глибокої причетності. Я знаю різне мовчання. Мовчання бути матір'ю, що віддала дитину на всиновлення, і мовчання досвіду життя поза основними структурами наших соціальних домовленостей. Я постійно дізнаюся про взаємозв'язок у своєму житті між маргіналізацією та основними привілеями.

Ритуали днів народження, літнього сонцестояння, наші місцеві обіди та зустрічі моєї команди — усе це є протиотрутою від відчуття ізоляції, яке

може виникнути через те, що ти несхожий на інших. Один із найдавніших ритуалів у моєму житті – день літнього сонцестояння. Цей язичницький ритуал, відроджений через фемінізм, святкується моєю спільнотою. Під час святкування ми ділимося своїми роздумами про минулий рік і сподіваннями на наступний рік. Це також включає в себе церемонію вручення подарунків, в якій за три місяці до цього всі мають обрати ім'я людини, діставши його з капелюха. Потім кожен з нас дарує подарунок цій людині, кожен свій. Купувати подарунок заборонено. Щороку цей ритуал, такий близький до хаосу західного комерційного Різдва, здається тягарем. Зусилля робити подарунки та допомагати дітям робити подарунки здається такою великою роботою. Однак кожного року, коли ми даруємо подарунки та розповідаємо про свій рік, ми всі знаємо, що ми це зробимо наступного року.

З нашого ритуалу сонцестояння ми надали значення мистецтву та радості віддавати, а не споживати. У мене є чудова колекція футболок із дитячими малюнками, домашні календарі та розписні коробки, виготовлені дітьми та дорослими, кожна з яких приємно отримувати, і кожна приходить до мене з історією про те, чому вони були створені для мене. Я черпаю силу з приналежності яку ці спільні ритуали позначають і роблять її видимою для всіх нас, хто бере участь.

Не всі мої ритуали я проводжу з ком'юніті. Багато з них я проводжу на самоті – сидючи із курками, спостерігаю за заходом сонця, помічаю зміну сезону, відвідую той самий шматок куща чи пляжу, щоб помітити, як по-різному проживається плинність часу. Виконання цих речей допомагає мені бути в цьому моменті, у своєму житті, помічати мене та те, ким я є. І це нагадує мені, що я є частиною набагато більшого життєвого циклу, ніж моє власне життя.

Завдяки цим ритуалам я гостро усвідомлюю нагальну потребу в зціленні землі. Навчитися дбати про навколишнє середовище – це велике завдання, яке вимагатиме спільних зусиль нас усіх. Нам потрібно спільне зобов'язання захищати наше спільне середовище та піклуватися про нього. Це величезне завдання, яке ми маємо розпочати

зараз, а не пізніше. Для мене це означає розвиток щоденних навичок догляду. Навчитися бути піклувальниками є ще одним серйозним викликом для практиків культури споживання та викидання.

У нашій спільноті турбота – це навчитися добре спілкуватися. Вирішувати наші труднощі та конфлікти одне з одним таким чином, щоб зблизити нас, а не віддалити. Це також означає не жити в нуклеарній родині. Нещодавно двоє батьків у нашій спільноті відмовилися від труднощів зі своєю дочкою через домашнє завдання. Луїза та Саймон, батьки Анни, довго не могли виконати домашнє завдання. Вони почувалися дуже погано один з одним. Завдяки нашій спільноті та нашій турботі одне про одного стало очевидно, що Анні все ще потрібна допомога з домашнім завданням, але, можливо, не допомога її батьків. Тож наше домогосподарство – через шість дверей від їхньої – тепер відповідає за допомогу Анні з домашнім завданням. І Луїза та Саймон змогли відмовитися від цієї регулярної боротьби. Тепер вони можуть докласти набагато більше зусиль, щоб добре провести час з Анною, не відчуваючи при цьому складнощів щодо домашнього завдання. Тепер у нашій сім'ї Анна щопонеділка ввечері відвідує своїх Тітоньок із домашнього завдання, і ми із задоволенням знаходимо її книжки та даємо поради від Тітоньок із домашнього завдання.

У нашій спільноті, покращуючи турботу один про одного, ми створюємо щоденні ритуали поваги та любові.

З цього місця набагато легше оцінити різноманітність людей, особливо в їхніх способах створення сенсу у своєму світі. Мої ритуали такі нові, а значення часто крихкі та незрозумілі, однак це світ, у якому я перебуваю, де організовані релігії та духовність або не цілі, або не допомагають мені як білій жінці лесбійці із середнього класу отримати сенс світу.

Розвиваючи цю промову та досліджуючи, як духовність виражається в моєму житті, я зрозуміла, що моя віра та надія на майбутнє збагачуються моїми регулярними духовними практиками постійного

пошуку відповідей на запитання: хто я? Хто мої люди? І до чого я належу?

Дякую, що слухали.